

WERONIKA ANNA MARCZAK

RM

RODINA
MONETOVÝCH

~ 1 ~

Poklad

ROMÁN

přeložil Martin Veselka

RODINA
MONETOVÝCH

~ 1 ~

Poklad

Copyright © for the text by Weronika Anna Marczak
Original edition copyright © by MUZA SA, Warszawa 2022, 2023
All rights reserved

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martin Veselka, 2025
Cover © Dixie Leota, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5474-8 (pdf)

WERONIKA ANNA MARCZAK

RODINA MONETOVÝCH

~ 1 ~

Poklad

přeložil Martin Veselka

Obsah

1	REZIDENCE RODINY MONETOVÝCH	9
2	LOCIKA	27
3	„TY, TY, TY“	38
4	MLADISTVÝ ZLOČINEC	58
5	PŘÍJMENÍ MONET	71
6	MALICHERNOSTI	92
7	ANDĚL	107
8	IMPÉRIUM	118
9	POD SVÍCNEM JE NEJVĚTŠÍ TMA	131
10	VELKÝ A HLASITÝ DYLAN	146
11	ČAS	155
12	KRETÉN	167
13	DVĚ ZLOMENÁ SRDCE	182
14	SLADKOST ČOKOLÁDY	196
15	VYSOKÁ HRA	210
16	MALÁ SESTŘIČKA	219
17	TONY JE VŮL	229
18	BEZNADĚJNÁ AKCE	245
19	NĚCO PŘÍJEMNÉHO	258
20	ROZDÍL MEZI BRATREM A RODIČEM	264
21	HEZKÉ OČI	284
22	DĚDA VINCE	296
23	KRÁSNÁ A INTELIGENTNÍ	312
24	GESTO	320
25	DRŽ SE, BRÁŠKO	337
26	ZLÝ SEN	350
27	NEMÁŠ ZAČ	363
28	PARODIE NA CHLAPA	371
29	VŠECKO	383
30	CO MYSLÍŠ, HAILIE?	394

*Věnováno mým blízkým – Joanně K., Dominice M., Sylwii W.,
Nikole M., Nikole G., Karolině K., Zuzanně P., Barbaře A. –
za to, že vás mám a že mi upřímně přejete jen to nejlepší.*

*Věnováno mým milovaným rodičům, jejichž
podpora je pro mě nenahraditelná.*

Věnováno mým čtenářům, jimž vděčím za splnění svého snu.

RODINA MONETOVÝCH

VINCENT

Hlava rodiny
... slyší a vidí všechno

HAILIE

WILL

Starostlivý
... má srdce ze zlata

Poklad
... je ztracená sestra

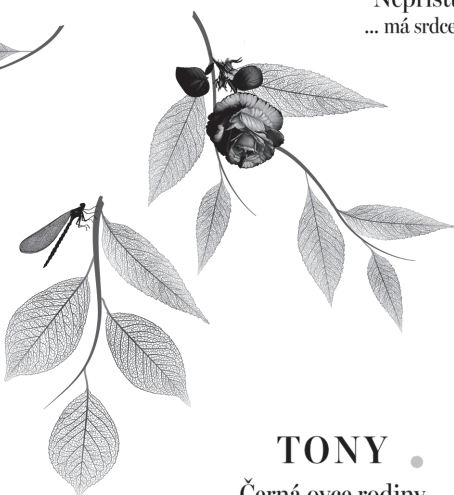
DYLAN

Nepřístupný
... má srdce z oceli

SHANE

Ochránce
... před ničím necouvne

TONY

Černá ovce rodiny
... nezná hranic

REZIDENCE RODINY MONETOVÝCH

TOHO DNE SE NEJDŘÍV stalo to, že moje babička, kterou jsem měla hrozně ráda, omdlela. Upadla na zem s hrnkem horkého čaje v ruce. Nastal rozruch. Maminka na mě volala, abych si dala pozor na ostré střepy z rozbité nádoby, a přitom v nich sama klečela a dívala se na babičku. Její doširoka otevřené oči a děsivě bledá tvář mě později pronásledovaly ve zlých snech. Chtěla jsem nějak pomoci, ale nakonec jsem si musela vystačit s tím, že jsem mamince ustoupila z cesty, když spěchala ke dveřím ven. Pamatuju si, jak přehazovala babičce kabát kolem ramen a vyváděla ji zesláblou z bytu. Otočila se na mě a přes rameno zavolala, ať na ně nečekám a jdu si lehnout, protože už je pozdě a zítra jdu do školy. Ujišťovala mě, že všechno bude zase v pořádku, a nařídila mi, ať za ní zamknu.

Uběhlo pár dlouhých hodin a pak jsem tytéž dveře otevřela dvěma zamračeným policistům. Stála jsem před nimi v obnošeném tričku a kostkovaných kraťasech. Protírala jsem si ztěžklá oční víčka a jeden z nich mi nepřirozeně napjatým hlasem oznámil, že do auta mé maminky narazil opilý řidič. Po zdlouhavých hodinách v nemocnici se zrovna vracela s babičkou domů.

Nepřežil nikdo.

Srdce se mi na chvíli zastavilo, načež začalo bušit silněji než předtím. Mé pokusy vzpamatovat se nečekaně přerostly v naprosté zoufalství. Ani jsem si nevšimla, kdy se tam objevila sociálka. Cizí lidé mě utěšovali laskavým hlasem a já seděla na gauči a plakala. Tupě jsem zírala do země a otrásla se pokaždé, když se někdo dotknul mé ruky. Po tvářích mi stékal nekonečný proud slz a smáčel mi svrchní díl pyžama. Něčí ruka mi podala kapesníčky a já ani pořádně nevěděla, co si s nimi mám počít. Bolest, jakou jsem v té

době cítila, bych nepřála nikomu a v žádné situaci, a už vůbec ne čtrnáctileté holce. Přišla jsem o maminku a babičku, dva nejbližší lidi a jedinou rodinu, kterou jsem měla.

Byla jsem si jistá, že odteď se budu potloukat po náhradních rodinách jako všichni ti sirotci, které jsem znala z knížek a filmů. Místo toho jsem však zakrátko uslyšela větu, která otřásla mým životem možná víc.

Mým novým zákonným zástupcem teď bude Vincent Monet. Na okamžik plný bolesti jsem si pomyslela, že se právě našel můj biologický otec, o němž jsem dosud nic nevěděla. Ukázalo se však, že Vincent není můj otec, ale nevlastní bratr. Když jsem tu novinu uslyšela, zamotala se mi hlava. *Bratr*. Já mám bratra. Celý život mě vychovávali jako jedináčka a teď se dozvídám, že mám staršího bratra, který souhlasil s tím, že se mě ujme.

Netrvalo to dlouho a mířila jsem letadlem vstříc novému životu. To už jsem se vším byla obeznámená líp. Dozvěděla jsem se, že bratrů mám rovnou pět, že jsou všichni starší než já a žijí společně v rodinném domě v Pensylvánii. Cítila jsem se dost nesvá, v životě jsem se doposud s tolika muži snad ještě nesetkala. Vyrůstala jsem bez otce a myslím, že jsem zatím nepoznala ani žádného strýčka. Jediní dospělí zástupci opačného pohlaví, které jsem znala a vcelku pravidelně potkávala, bylo pár učitelů z mé školy, lékař a soused, který předstíral, že mě nevidí, když jsem mu tajně otrhávala třešně ze zahrady.

Cesta uběhla rychleji, než bych si přála. Těch necelých osm hodin strávených vysoko nad Atlantským oceánem jen zesílilo mou nervozitu. A když pilot ohlásil, že za pár minut budeme přistávat, mimoděk jsem se roztrásla. Spolucestující na vedlejším sedadle si bezesporu pomyslela, že je to reakce na strach z létání, a útěšně se na mě usmála. Co na to říct? Strašně moc bych si přála, aby příčinou mého neklidu byla takováto malichernost.

Čekala jsem ve frontě před celní kontrolou a oběma rukama svírala popruh sportovní tašky, kterou jsem měla přehozenou přes rameno. V uších mi znělo dunění mého panikařícího srdce a měla jsem pocit, že co nevidět dostanu infarkt. Občas jsem se nenápadně pokoušela zhluboka nadechnout, abych se uklidnila. Kdyby mě někdo z ostatních cestujících sledoval, určitě by si pomyslel, že pašuju něco nepovoleného. Co když mě teď celní úředníci nepustí dál, protože se jim budu zdát podezřelá?

Skousla jsem si ret tak silně, až to zabolelo. Zašklebila jsem se a rychle si olízla vyschlé rty, které byly poslední dobou v zoufalém stavu. Od chvíle, kdy můj život, tak jak jsem ho znala, skončil, jsem střídavě brečela a užírala se, proto se můj zlovyk kousat se do rtů projevoval mnohem výrazněji než dřív.

Ochrannou tyčinku na rty jsem měla někde v toaletní taštičce na dně velkého kufru, do něhož jsem si musela zabalit celý svůj svět. Když jsem se po tom všem zastavila na prahu bytu, který jsem s maminkou a babičkou obývala téměř od narození, a pochopila, že jsem právě ztratila domov ve všech smyslech toho slova, byl to příšerný pocit. Majitel bytu mi vyjádřil upřímnou soustrast, načež mě požádal, abych jej vyklidila. Nedokázala jsem přijmout, že tu jsem skutečně naposled. Hodně mi při tom pomohla empatická sociální pracovnice, která za mě s nesmírnou trpělivostí a citlivostí všechny ty nepříjemnosti vyřídila, zatímco já se jen bezradně rozhlížela kolem a nevěděla, co si mám počít.

Tiše jsem si povzddechla a rozhlížela se kolem sebe. Doufala jsem, že uvidím někoho tak podobně osamělého, jako jsem já. Všimla jsem si několika lidí, kteří cestovali sami, bez doprovodu, ale nikdo z nich nevypadal tak beznadějně. Navíc tu převažovali skupinky – přátel, partnerských dvojic, ale také rodin s dětmi. Při pohledu na ně se mě zmocnil svíravý pocit v hrudi.

Vytáhla jsem z kapsy mobil a podívala se na displej. Žádný nepřijatý hovor ani nová zpráva. Nikdo se mě ani nezeptal, jestli jsem v pořádku

doletěla. Krutá realita mi v tu chvíli napověděla důvod tohoto mlčení: *Hailie Monetová, nezanechala si tam nikoho, koho by to zajímalo.*

Když na mě konečně přišla řada, starší celní úředník pohlédl na mou fotografii v pasu a pak mi položil nějakou banální otázku, na niž jsem mu rozechvělým a ochraptělým hlasem odpověděla. Naštěstí nebyl přehnaně podezíravý, sympaticky se na mě usmál a přivítal mě ve Spojených státech amerických.

U pásu se zavazadly jsem si chvíli postála. Když se na něm objevil můj těžký kufr, pomohl mi ho sundat nějaký muž, jehož jsem si pamatovala z letadla. Když jsem s ním prohodila pár zdvořilostních frází, potěšil mé uši jeho silně britský přízvuk. Po chvílce ten člověk zmizel v davu a jednou provždy se mi ztratil v téhle veliké zemi. Cítila jsem, že spolu s ním se zpřetrhala i má poslední symbolická pouta s Anglií.

Unaveným pohledem jsem přelétla tmavozelené zavazadlo na kolečkách, které si babička brávala do lázní a které teď stálo po mém boku. Potřebovala jsem chvilku na to, abych se zmátořila a uchopila kufr za držadlo. Kdybych mohla, lehla bych si vedle, začala koukat do stropu, ignorovala lidi kolem a ustrnula takhle navěky. Natolik mi v tom okamžiku bylo všechno lhostejné. Začala jsem dokonce vážně uvažovat, že si aspoň nakrátko někde dřepnu, když jsem náhle ucítila vibrování mobilu.

Bezmyšlenkovitě jsem vyndala telefon a snažila se ignorovat úzkost, která se mi zahnízdila v srdci. Když jsem si všimla zprávy, obdržené z mnohamístného neznámého čísla, srdce se mi zprvu zastavilo a pak mi dlouze zabušilo. Psal mi můj bratr: „Čekám v příletové hale vedle lékárny.“ To bylo všechno. Víc nic. Žádné pozdravy, uvítání ani legrácky, aby trochu uvolnil napjatou atmosféru. Nepřidal tam ani pitomého smajlíka.

Jednou rukou jsem si přidržovala tašku na rameni, prsty té druhé jsem křečovitě svírala madlo kufru. Pomalu jsem kráčela ke dveřím

s automatickým otvíráním a celé tělo jsem měla každým krokem napjatější a napjatější. Přečetla jsem až moc knih o zlých macechách, přísrných otčímech a zlomyslných adoptovaných sourozencích. Přece jen lidi, se kterými se zakrátko seznámím, jsou mí nevlastní bratři. Nemám důvod předpokládat, že na mě nebudou hodní.

Přesně tak, šeptala jsem si v duchu, hlavu vzhůru. Než jsem vkročila do dveří, na moment jsem se ještě zastavila, přehodila si dozadu cop, který mi překážel, a ujistila se, že jsem telefon opravdu schovala zpět do kapsy mikiny. Pak jsem zhluboka ještě vydechla a vydala se kupředu.

Příletová hala byla rozsáhlý a rušný prostor plný cestujících, kteří se v ní pohybovali. Do nosních dírek se mi draly pachy linoucí se z nesčetných restaurací a kaváren, lidé se objímali a smáli, když se shledali se svými příbuznými. Naopak já, kdyby to bylo jen trochu možné, bych se nejspíš dala na útěk a nejradši nasedla do letadla, které by mě dopravilo zpátky do mé rodné země.

Vtom jsem vedle vitríny restaurace jednoho celosvětově známého fastfoodového řetězce spatřila charakteristický symbol lékárny, přimhouřila oči a vydala se směrem k ní. Zrakem jsem přelétla obličje lidí, kteří před obchodem postávali, ale nezdálo se mi, že by se něčí oči rozjasnily.

Všechny pohledy po mně lhostejně klouzaly a já ani nevěděla, koho mám vlastně vyhlížet, takže jsem nakonec sklonila hlavu a snažila se aspoň soustředit na chůzi, abych omylem nezakopla o kolečko kufru a neupadla.

„Hailie.“

Zastavila jsem se a prudce se otočila. První, co jsem uviděla, byl záhyb mělkého výstřihu tmavomodrého svetru do věčka. Patřil muži, který stál v těsné blízkosti přede mnou. Zvedla jsem hlavu a pohlédla do hřejivých blankytně modrých očí. Hleděly na mě s překvapivou vlídností.

Otevřela jsem pusy, abych se s ním pozdravila, ale než jsem cokoli řekla, zase jsem ji zavřela. Vždyť jsem ani netušila, jak se ten člověk jmenuje.

„Rád tě vidím,“ pozdravil mě a rovnou mi naservíroval ukázkou svého amerického přízvuku. Rozpřáhl ruce a pevně mě objal. Veškerá gesta dělal pomalu, patrně s rozvahou, aby mě nevyplašil, zároveň jim však nechyběla přirozenost. Jako bych byla skutečně jeho sestra. Sestra, kterou zná odjakživa a vyzvedává ji na letišti jen po nějakém delším odloučení.

Tím vřelým uvítáním mě překvapil a nemůžu říct, že by mě to nepotěšilo. Od mamičiny a babiččiny smrti mě nikdo neobjal. Navíc hezky a svěže voněl a v jeho náruči jsem cítila jistotu a sílu, kterých se mně samotné zejména v poslední době nedostávalo.

„Já jsem Will,“ představil se mi poté, co mě objal a poodstoupil ode mě. Sklonil hlavu, jistě proto, aby uviděl můj výraz, který jsem se před ním snažila taktně skrýt. Vycítila jsem totiž, že jeho oči se, kromě toho, že měly jakési celkové kouzlo, vyznačují nebyvalou pronikavostí.

Pokusila jsem se rekapitulovat seznam svých nových bratrů, který jsem si v hlavě vytvořila a v němž jsem se stále ještě ztrácela. Pokud mě paměť neklamala, Will nebyl ten nejstarší.

„Tvým zákonným zástupcem bude Vince,“ přispěchal s vysvětlením, jako by mi četl myšlenky. „Původně tě tu měl vyzvednout on, ale vlezlo mu do toho něco pracovního. Stává se mu to často, ale na to si zvykneš. Dneska se s ním určitě uvidíš.“

Mávnul rukou a naznačil tím, že to není až tak důležité, a já chápavě pokývala hlavou. Upřímně vzato mi v danou chvíli bylo jedno, kdo z nich mě vyzvedává. Toužila jsem opustit to přečpané letiště, takže když mi Will nabídl, abych si v některé ze zdejších restaurací něco dala, protože cesta domů potrvá dvě hodiny, s poděkováním jsem zdvořile, avšak odhodlaně odmítla.

Will otevřel pusu a chtěl mě přesvědčovat, ale nakonec si to rozmyslel a nechal to být, což jsem přijala s úlevou. Podíval se na ručičky svých hodinek, jež se elegantně leskly na jeho levém zápěstí, a následně popadl toutéž rukou mé zavazadlo. Nejenže mi vzal kufr, ale trval i na tom, abych mu předala ještě svou tašku přes rameno. Mé protesty jako by zcela přeslechl, a tak jsem si poprvé po dlouhé době mohla oddechnout, jelikož jsem se zbavila veškeré své cestovní bagáže. Šla jsem za ním a sledovala, jak obratně si poradil s mými zavazadly.

Když jsme vyšli ven, opět jsem se hlasitě zhluboka nadechla. Přivřela jsem oči a na tvářích ucítila svěží vánek. Poprvé v životě jsem se ocitla na jiném kontinentu a zřetelně vnímala těžko popsatelný rozdíl ve vzduchu. Amerika prostě voněla jinak. Výrazněji.

Will mě zavedl ke svému autu, které bylo černé, velké a luxusní. Byl to asi nějaký džíp, ale radši jsem se ani nepokusila o tip, protože mé znalosti v oboru motorismu se blížily nule. Každopádně to bylo vozidlo, jakým jsem neměla ve zvyku jezdit. K tomu mě na chvíli zmátlo, když mi otevřel dveře vpravo, abych se posadila na místo spolujezdce. Já hloupá totiž zapomněla, že v USA se jezdí vpravo. Byl to první výrazný rozdíl mezi mou rodnou Anglií a touto pro mě novou zemí, kterého jsem si všimla.

Will mé zmatení nijak nekomentoval, avšak se potutelně usmál. Evidentně byl shovívavý vůči všem mým přehmatům, kterých jsem se tu měla dopustit. Dodalo mi to kuráž, protože mírný a chápavý přístup jsem teď potřebovala víc než kdy jindy. O to víc mě překvapila bratrova drobná gesta, třeba když se ujišťoval, jestli na mě klimatizace moc nefouká, nebo když mi podal novou, ještě neotevřenou lahev vody. Vůbec jsem takovou základní starostlivost nečekala a hned jsem pocítla k tomuto neznámému člověku, který se mnou byl příbuzensky spřízněný, sympatie.

Při odjezdu z letiště bylo potřeba zdolat nefalšovaný labyrint silnic, na což se Will musel v maximální míře soustředit. Díky tomu

jsem mu mohla věnovat několik delších pohledů bez obav, že mi je oplatí. Můj nově objevený bratr mě neustále něčím překvapoval. Předtím jsem sice nevěděla, co mám čekat, ale žádný z mých dost rozmanitých pokusů představit si mé nové sourozence, které jsem podnikala uvnitř své hlavy, nesahal originálu ani po kotníky. A nejde tu ani tak o to, že Will byl hezký kluk, vždyť to byl můj bratr a já se nijak dlouze nezabývala tím, abych hodnotila jeho atraktivitu, ale měl v sobě například jakousi přirozenou pořádkumilovnost, kterou jsem coby rozená perfekcionistka velmi oceňovala.

Tmavě blondaté vlasy sice možná působily trochu rozčuchaně, nicméně něco mi říkalo, že si je jejich majitel sám načesal, aby vypadaly právě takhle. Mimoto jsem byla poněkud předpojatá vůči vousatým mužům, jelikož mě zneklidňovali, nicméně lehké a dokonale upravené Willovo strniště jsem přijala. Svě blankytně modré oči schovával za parádními slunečními brýlemi, přestože obloha byla převážně zamračená.

Zkrátka jsme najeli na rovnou silnici a tehdy jsme spolu navázali něco na způsob rozhovoru. Na jeho zdvořilé a velmi obecné otázky jsem mu odpovídala krátce a tiše. S politováním jsem při tom odhalovala, jak moc mi ochraptěl hlas, zatímco ten jeho byl zřetelný a prozrazoval nevyčerpatelnou dávku sebejistoty.

Dozvěděla jsem se, že Willovi je čtyřiaadvacet a že mezi sourozenci je starší už jenom Vince (chvíli mi trvalo, než mi došlo, že je to zkrácená forma jména Vincent), kterému je osmadvacet. Krom toho je nejstarší bratr workoholik a diář má neustále plný. Will o něm však hovořil s úctou a zdůrazňoval, že Vincent odvádí skvělou práci jako hlavní manažer rodinného byznysu, jehož vedení se musel ujmout v mladém věku. Potvrdil mi také, že všech pět bratrů bydlí v rodinné vile a ti mladší ještě chodí do školy.

Cesta skutečně trvala přes dvě hodiny a většinu času jsme jednoduše mlčeli. Byla to má vina, protože jsem byla zrovna mimořádně

málomluvná a Will na mě zřejmě nechtěl tlačit, za což jsem mu v hloubi duše děkovala. V jistém okamžiku dokonce nenápadně zesílil hudbu. Hrál výběr největších hitů Depeche Mode, a přestože jsem tyhle písničky moc dobře neznala, zvláštní shodou okolností se mi zdály jako ideální hudební podklad k mým prvním okamžikům ve Spojených státech. Cestou jsem se hodně dívala z okýnka a přemýšlela. Až donedávna bylo navštívit New York mým největším snem. Teď když jsem se dívala na manhattanské mrakodrapy míhající se v dál, udělalo se mi však nevolno. Nebylo to tak, že bych sem nechtěla. Jen ty okolnosti byly jaksi nepatřičné.

V další fázi cesty nás začal doprovázet pěkný, i když z dlouhodobého hlediska poněkud monotónní pohled na houštinu stromů se zlatavými korunami po obou stranách silnice. Jistě se mezi nimi skrývala spousta přírodních pokladů. Později se ukázalo, že podobný les obklopoval i rezidenci, v níž jsem odted' měla bydlet se svými novými bratry. Zanedlouho jsme odbočili z hlavní silnice a zastavili se u obrovské brány. Byla hodně vysoká a hodně široká. Automaticky se před námi otevřela a my následně popojeli ještě o kus dál, až se mezi stromy vynořila budova.

Objevila se prakticky zničehonic a hned na mě silně zapůsobila. Vypadala, jako by byla nedílnou součástí lesa, do celé té scenérie se hodila přímo ideálně. Její rozsah se nedal úplně odhadnout, mohla jsem prohlásit jen to, že se zdála být opravdu veliká. Stromy rostoucí za rezidencí působily jako mohutná zlatavá vlna tsunami, která nad ní na věky zamrzla. Nebyla to moderní, čerstvě vystavěná vila, ale něco s mnohem silnější atmosférou. Fasáda budovy svou barvou připomínala písek na rajské pláži, špičatá střecha byla šedivá a v takový zamračený den, jaký při našem příjezdu panoval, skoro splývala s oblohou. Dvůr byl hodně prostorný, ale jinak nepůsobil nějakým zvláštním dojmem, minimálně při pohledu zepředu. No a byl tam pěkně rovnoměrně posekaný trávník, který tu a tam

zdobily keře či hromádky shrabaného listí. Chodník byl napojený na příjezdovou cestu a před domem tak vznikl rozměrný plácek. Na levé straně byly garáže, které se mírně lišily od domu, předpokládala jsem tedy, že byly přistavěny později. Vedly do nich dvojve vrata světlehnědé barvy a uvnitř byly bezesporu hodně prostorné, ale o tom jsem se v danou chvíli přesvědčit nemohla, protože Will se rozhodl zaparkovat vůz venku.

Vypnul motor a sympaticky na mě pomrknul.

„Vítej doma.“

Odpověděla jsem mu roztěkaným nervózním úsměvem. Will vystoupil a já letmo pohlédla na své obyčejné černé legíny, takové ty z vícekusového balení, které maminka sehnala v nějakém supermarketu. Na svou tmavomodrou mikinu, kterou jsme pro změnu pořídily ve výprodeji. Na tmavé vlasy volně stažené do dlouhého a po cestování poněkud neupraveného copu. Co k tomu říct víc. Zkrátka jsem se cítila, že vypadám jako malá zubožená holčička, co se do takového prostředí vůbec nehodí.

A pokud bych přece jen měla nějakou pochybnost, rozptýlilo by ji to, co jsem uviděla uvnitř toho domu. Jednou jsme se třídou jeli na školní výlet do muzea, jehož chodby působily stejně přepychově jako tohle. V životě by mě nenapadlo, že jednou budu bydlet v podobně zařízeném domě. Na nablýskanou mramorovou podlahu jsem se málem bála vkročit, abych ji neumazala nebo nepoškodila. Patrně nejsilnější dojem na mě zanechalo široké schodiště. Vypadalo jako klávesy piana, které se jako rozsypané kostky domina stáčely nahoru v mírném půlobluku.

Zahleděla jsem se na veliký obraz, který visel na jedné ze stěn. Při jeho malování autor použil snad úplně celou škálu barev, ale všechny byly tak nějak zvláště vybledlé. Malbě muže, jehož tvář vystupovala z obrazu, to dodávalo jakousi hrůzyplnost. Hned za ním číhal ohyzdný pestrobarevný přízrak tak děsivý, že když se Will

dotkl mého předloktí a naznačil mi, abych šla s ním, s úlevou jsem od obrazu odvrátila pohled.

Vpravo byl průchod s obloukovou klenbou vedoucí do kuchyně, která jen zářila čistotou a svěžestí. Obzvlášť ta čistota mě příjemně překvapila, protože tu bych v místě, kde žilo pět kluků, opravdu nečekala. Místnost byla prostorná a laděná doběla. Široká kuchyňská linka vypadala jako poprášená sněhem. Hned za ostrůvkem stál velký stůl a u něj krásné, a přitom prosté židle. Světlo do této části kuchyně dopadalo obrovským oknem. Podzimní barvy za ním nádherně kontrastovaly se světlým nádechem interiéru. Mou pozornost ovšem upoutal kluk, který na jedné z těch židlí seděl. Postačil krátký pohled na něj a už mi bylo jasné, že to je další z mých bratrů.

„Hailie, tohle je Dylan. Dylane... Tohle je naše sestra Hailie,“ představil nás Will a vysunul pro mě židli, kam jsem se ze slušnosti posadila. Kdyby to totiž záviselo na mně, vybrala bych si jiné místo než to naproti Dylanovi. Ten na mě vzhledl od notebooku a několik dlouhých vteřin si mě zkoumavě prohlížel. Očekávala jsem, že si minimálně podáme ruku, nicméně on s takovými gesty očividně nespěchal a já zas byla až příliš v rozpacích z toho jeho pohledu na to, abych mu podala ruku jako první.

Oči měl tmavé a mnohem méně sympatické než Will, ačkoli v několika věcech si oba byli podobní, například vysoké lícní kosti nebo výrazně řezaný horní ret. Nejspíš jsem se ještě nikdy v životě necítila tak nesvá jako v tom okamžiku, kdy měl Dylan propíchoval svýma očima. Měl v sobě něco, co mě zneklidňovalo. Snad mi naháněly strach jeho impozantní svaly, které jeho přiléhavé tričko ještě zvýrazňovalo? Anebo prostě jen to, že mě neuvítal tak srdečně jako Will...

Začala jsem se rozhlížet po místnosti, abych utekla před silou jeho pohledu. Všimla jsem si při té příležitosti několika dalších věcí, třeba ohromné dvoudveřové lednice, která by v našem starém bytě

zabrala třetinu celé kuchyně. Na lince v rohu stál moderní kávovar s miliardou různých tlačítek a páček a hned vedle něj rafinovaný přístroj, který vypadal jako nějaký druh odšťavňovače. Will teď stál vedle mikrovlnky, která neslyšně ohřívala jídlo, a věnoval se mobilu. Energicky si tam něco vytukával.

Když jsem se za okamžik znovu opatrně podívala na Dylana, byl opět zahleděný na obrazovku počítače a na ústech se mu mihnul jízlivý úsměv. Přesunula jsem svůj pohled na veliké okno, za nímž se rozkládal zelený rovnoměrně posekaný trávník, místy pokrytý spadáným listím, a o kus dál stromy. Část z nich byla zelená a jehličnatá, ostatní byly listnaté a hrály všemi barvami od červené a zlaté až po hnědou. Pohrávala jsem si se svými prsty a bezmyšlenkovitě zírala ven, dokud se neozvalo cinknutí mikrovlnky.

„Naše hospodyně má v neděli volno, ale uvařila to už včera speciálně pro tebe. Pokud by ti to nechutnalo, klidně mi to řekni. Vždycky si můžeme objednat něco jiného. Úplně cokoli, na co budeš mít chuť,“ oznámil mi Will, když přede mě po chvilce postavil kouřící talíř lákavě vyhlížejících zapečených těstovin. Jakmile jsem v sobě zpracovala tu jeho poznámku o hospodyně, popadla jsem vidličku.

Byl to pro mě stres, jíst takhle sama na cizím místě, když se na mě dívají cizí lidé, proto mi to šlo dost pomalu. Litovala jsem, že mám hrdlo sevřené nervozitou a nemůžu si to znamenité jídlo jaksepatří vychutnat. Povedlo se mi jen opařit si jazyk.

Snažila jsem se působit vychovaně a zdvořile, jak mě to vždycky učila maminka. Jedla jsem nožem a vidličkou, seděla jsem s napřímenými zády a lopatkami u sebe a dávala si pozor, abych neudělala nepořádek. Dokonce jsem se hlídala, abych si lokty neopírala o desku stolu. Willovi zazvonil telefon a na chvíli se vzdálil. Já zůstala sama s Dylanem a cítila jsem se ještě méně komfortně než předtím. Zalitovala jsem, že jsem nekývla na jeho nabídku dát si nějaké jídlo na

letišti, bez trapné přítomnosti tohoto kluka. Nepromluvil na mě ani slovo, jen občas jsem ucítila, jak se na mě podíval. Nebyla jsem si jistá, jestli mám být zklamaná, že je tak chladný, anebo naopak ráda, že mě nechává na pokoji. Každopádně když se pak vrátil Will, ulevilo se mi.

„Ukážu ti tvou ložnici, dobře?“ navrhnul mi, když jsem odložila vidličku.

Navzdory upřímné snaze se mi nepovedlo sníst všechno, co jsem měla na talíři, porce byla totiž vážně obrovská. Will se naštěstí neurazil. Vstala jsem, vzala příbor a chtěla po sobě sklidit ze stolu, on si ho však obratem převzal a řekl mi, abych si s tím nedělala starosti. Zdálo se však, že můj přístup ho potěšil. To je dobře, protože mi vážně záleželo, abych zapůsobila co nejlepším dojmem.

Jakmile jsme opustili kuchyni a spolu s ní i nepříjemný pocit z Dylana, ulevilo se mi. Nejspíš se mi tu emoce nepovedlo příliš dobře zamaskovat, protože Will to záhy okomentoval slovy:

„Dylan je komplikovanej kluk, ale nic si z toho nedělej. Potřebuje nějaký čas, aby si zvykl. Pro nás je to taky úplně nová situace, víš.“

Pokývala jsem hlavou a snažila se projevit náležitou dávku empatie. Will to patrně ocenil, protože koutky jeho rtů se lehce zvedly. Pak ukázal někam za mě.

„Tamhle, hned vpravo, je obývací. Trávíme tam hodně času. A pokud bys šla pořád rovně, tak tam je koupelna a knihovna. Čteš ráda?“

„A jak!“

Poprvé ten den se mi povedlo prohlásit něco hlasitě a sebejistě. Četba byla mojí skutečnou vášní a jako největší knihomolka na světě jsem pokládala zvláštní místnost na knihy za splnění svých nejodvážnějších snů.

„Tak to je paráda. Máme celkem bohatou sbírku knih, tak ji třeba brzy něčím doplníš, hm? Nestyď se a zajdi si tam, kdykoli budeš mít chuť.“ Will pokynul směrem do dlouhé chodby. „A pokud půjdeš

dál, dostaneš se do posilovny. Je tam i sauna a druhá koupelna. To všechno budeš mít k dispozici.“

Domyslela jsem si, že ten povedený Dylan do téhle části domu patrně chodí dost často, když vezmu v potaz jeho vypracované bicepsy, takže jsem se rovnou rozhodla, že se těm místům budu vyhýbat obloukem. To mi nijak zvlášť nevadilo. Žádná velká milovnice sportu beztak nejsem.

„Z posilovny a obýváku se dá vyjít ven na terasu,“ pokračoval Will. „Je tam i bazén, ale bohužel už jsme ho nechali na zimu zajistit.“

I kdybych měla potřebu to nějak komentovat, moc jsem nevěděla jak. Mlčela jsem tedy a nechala se zavést na schodiště. Stoupala jsem nahoru a přidržovala se hladkého černého zábradlí, a když jsem procházela kolem již zmiňovaného znepokojivého obrazu, odvrátila jsem pohled.

„Tady v patře máme každý svůj pokoj. Na konci jsou pokoje pro hosty,“ vysvětloval mi můj průvodce, když jsme zdolali poslední schod. Hala působila dost jednoduchým dojmem. Podlaha byla z tmavého dřeva a na bílých stěnách visely elegantní svícny. „Chodba vpravo vede do další části domu. Tam pracujeme, takže by bylo dobré, kdybys tam nechodila, dobře? Často tam za náma jezdí zákazníci, potřebujeme tudíž klid, a ne aby se nám tam někdo motal.“ Willovy světlemodré oči se zřetelně zaleskly.

Chodba, o níž teď mluvil, vypadala nenápadně a po pár metrech zahýbala, takže nebylo vidět, kam vede, aniž by se do ní člověk vydal. Pokývala jsem nezúčastněně hlavou.

„Tak jo, výborně.“

Následně jsme se přesunuli do pokoje, který mi přidělili. Cestou jsme míjeli řadu dalších dveří, které se vzájemně odlišovaly jen tím, že víceméně ve výšce obličej bratra, který byl o hlavu vyšší než já, na nich byla upevněna písmena. Will mi vysvětlil, že to jsou iniciály křestních jmen jejich obyvatel. Když jsem spatřila dveře opatřené velkým stříbrným H, přímo jsem se zachvěla.

„Tohle bude tvůj pokoj. Pojď dál.“

Když jsem stiskla stříbrnou kliku, prsty se mi jemně třáslly. Zadržela jsem dech a cítila se, jako bych právě měla vkročit do Narnie. Už jen chybělo, aby mě oslepila tajuplná záře linoucí se zevnitř. Je tedy ovšem pravda, že když jsem vstupovala do svého nového malého a světle prostoupeného království, skutečně jsem přivřela oči.

Jedním z důvodů té prosvětlenosti byly stěny krémové barvy, druhým pak okna od podlahy až po strop, umístěná v poloze rovnoběžné s velkou postelí. Díky nim dovnitř pronikala spousta denního světla, a to dokonce i ve dnech tak málo slunečných jako teď. Bílé mušelinové závěsy byly na stranách uchyceny pásky barvy zvadlé zeleně, na nichž byly uvázány krásné mašle. Prostor nebyl zaplněný zbytečným nábytkem, jehož tu bylo jen pár kusů. U oken stál bílý pracovní stolek s prohnutými nohama ve viktoriánském stylu, takže jeho deska byla přímo ideálně osvětlená. Tamtéž se nacházelo i prostorné křeslo. Přiznám se, že jen při samotném pohledu na ně jsem zatoužila uvelebit se v něm s dekou a knížkou, a nedaleký nízký stolek, vyzdobený růžemi v ubrouskové technice, využít jako místo na odložení hrnku s čajem nebo kakaem. U postele stál samozřejmě noční stolek a na něm lampička se sněhobílým širokým stínidlem, dekorovaným zlatými květinovými ornamenty.

Než jsem si stačila rozmyslet, kam nacpu své oblečení, když tu není žádný šatník, povšimla jsem si dvojích dveří. Nacházely se těsně vedle sebe na jedné straně pokoje, byly ideálně zakomponovány do zdi, a ještě dřív, než k nim Will přistoupil a ukázal mi další prostory, bylo mi zřejmé, co se za nimi skrývá. Jedna z místnůstek pochopitelně sloužila jako šatna. Neohromovala nějakou přehnanou velikostí. Ba právě naopak, měla ideální rozměry, přestože pro mě a mou zásobu oblečení byla stejně až moc velká. Proti vstupu viselo zrcadlo v tenkém zlatém rámu, v němž jsem se mohla prohlížet od hlavy k patě. Na obou jeho stranách byly instalovány tyče s desítkami ramínek, ale

také spousta polic a zásuvek, a dokonce i několik menších krabiček na šperky a různé módní doplňky.

„Tady máš své školní uniformy,“ sdělil mi Will, když viděl, jak zírám na několik totožných kompletů stejnokrojů, které visely urovnané v jednom koutě šatny. „Máš tam i pyžamo, něco pohodlného na doma a mikinu pro případ, že bys mrzla...“ vyjmenovával jednotlivé kusy oblečení, které měly své místo v šatně. „Řekněme, že je to takovej dárek na uvítanou. Ale nedělej si starosti, pokud bys potřebovala, objednáme ti zbytek šatníku na internetu.“

„Děkuju,“ zamumlala jsem zdvořile a pokukovala po ztuhlých tmavých sakách, které mi připomněly další změnu, jakou si pro mě život uchystal. Už pouhé pomyšlení na novou školu způsobovalo, že nakrátko ukolébané nervy na letišti se opět začaly hlásit o slovo, proto jsem tu myšlenku rychle zapudila. Vždyť ještě nastane čas stresovat se tím.

Vedlejší prostor byl o trochu větší a ukázalo se, že je to koupelna se záchodem. Byla obložená velkými šedivými a nablýskanými kachlíky. Do sprchy vedly prosklené dveře. Bylo tam místo na posazení, polička na sprchové gely a šampony, a dokonce i výklenek, kam se daly odložit ručníky a oblečení tak, aby se během sprchování nezmáčely. V koupelně visel také bílý nadýchaný župan, který vypadal tak hebcce, jako by se mi měl rozpadnout v ruce. Samozřejmě nechyběla prostá bílá toaletní mísa, skříňky zabudované do zdi, v nichž se skrývaly ručníky uspořádané podle barev, a také kulaté bělostné umyvadlo se zrcadlem.

Hned se mi ulevilo, že v domě plném mužů budu mít koupelnu jen pro sebe. Will každou chvíli komentoval to, na co jsme se právě dívali. Prozradil mi například, že tu uklízí a mění ručníky hospodyně a že ve skřínce by měly být různé základní hygienické potřeby, jakkoli mě zároveň ujistil, že co budu potřebovat, to se dokoupí.

Pokývala jsem zdvořile hlavou na znamení, že ho poslouchám a rozumím, ale v mysli mi kroužila jedna jediná věc. *Tohle je neuvěřitelné.*

To je zkrátka neuvěřitelný. Já se asi právě nastěhovala do nějakého luxusního hotelu, protože jak jinak si mám vysvětlit ty župany a výměnu ručníků? Plná podobných úvah jsem se s Willem vrátila doprostřed ložnice.

„Hned ti přinesu tvý zavazadla. Můžeš se osvěžit nebo vyspat... Jak budeš chtít. Nezapomínej, že to je tvůj dům. Chovej se tu jako doma.“ Těmito slovy se se mnou můj nově objevený bratr rozloučil a nechal mě o samotě.

Nevěřicně jsem zavrtěla hlavou. Tohle je můj dům. Ten luxusní barák jako z pořadu *MTV Cribs* je můj nový domov. Tady se teď mám cítit jako doma. Nevěřím, že toho někdy budu schopna. Ještě jednou jsem se rozhlédla kolem. Při pouhém pomyslení, že teď budu každý den ulehat a vstávat v takové místnosti, jsem se na okamžik cítila jako princezna a nedokázala se zbavit temného dojmu neklidu a odcizení. Snad jsem tady proto, že jsem ve snu podepsala smlouvu s ďáblem?

Oklepala jsem se.

Zavřela jsem se do koupelny, abych se osprchovala. Předtím jsem pět minut studovala, jak se to zařízení vůbec ovládá. Ze skříňky jsem vyndala první lepší sprchový gel. A pak jsem se osvěžená a voňavá zavinula do toho úžasně měkkého županu a bosky jsem dohopsala do vedlejší šatny. Vklouzla jsem do nečekaně pohodlné teplákové soupravy, kterou mi darovali, a když jsem se svalila na neuvěřitelně komfortní matraci a strčila si pod hlavu náhodně vybraný polštář, můj pohled se zatoulal k zavazadlům, které Will položil ke zdi. Všechny tyhle nezvyklé zážitky musím nutně povyprávět mamince.

Naštěstí jsem usnula dřív, než jsem si stačila vzpomenout, že žádnou maminku už nemám.

Probudila jsem se už za tmy. Zamrkala jsem, pak se zvedla a opřela o loket, abych urychlila myšlenkové procesy a vzpomněla si, co se vlastně stalo. Když mě zaplavila vlna vzpomínek na to, co se

přednedávnm událo, a já se s nimi nějak vyrovnala, vstala jsem a nahmatala svůj mobil. Bylo už po deváté večer. To jsem teda spala dlouhou chvíli. Will mi říkal, že ještě dnes se seznámím s Vincen-tem, a přestože jsem ani v nejmenším neměla chuť vycházet z pokoje a poznávat další bratry, uvědomovala jsem si, že by to působilo nevychovaně.

Vystrčila jsem nos ze dveří do prázdné a potemnělé chodby. Za pomoci svítilny v telefonu jsem tím prostorem dost rychle proklouzla, protože taková tichá a prázdná hala v dosud neznámém domě podněcovala mou už beztak hodně bujnou fantazii. Naštěstí bylo dole více světla a náhle jsem odtamtud zaslechla nějaké hlasy. Záhy jsem se však začala cítit nesvá, protože působily poněkud rozčileně. Zhasla jsem svítilnu a zastavila se nejistě uprostřed schodiště. V duchu jsem začala přemítat, jestli je to skutečně vhodný okamžik na to, abych vkročila do obýváku.

„Ale my se nikde netouláme,“ řekl jeden hlas

„A už vůbec ne po nocích,“ dodal druhý, který zněl podobně, jen byl ještě nevrlejší.

„Hm, nedáváte si pozor a mně se tohle nelíbí,“ zabručel třetí, který se dozajista nejvíc ovládal, zároveň byl ale nejchladnější.

Polkla jsem slinu a začala vážně přemýšlet, že se radši vrátím do svého pokoje, když jsem najednou zaslechla šepot za zády.

„Ty tady slídíš?“

LOCIKA

CELÁ JSEM STRNULA, ALE zároveň se okamžitě otočila a vykulenýma očima spatřila Dylanův obličej. Jeho rty se zkrivily do výsměšného úšklebku, ale stále z něj vyzařovala ta pochmurná aura.

Až teď jsem si všimla, jak dobře byl stavěný. I kdybychom odhlédli od jeho vypracovaných svalů, tak se mu bezpečně povedlo uvést mě do rozpaků svou výškou, až jsem úplně zapomněla, že jsem přece nic špatného neudělala.

Zavrtěla jsem hlavou, protože na to, abych ze sebe vypravila nějaké slovo, jsem se nezmohla. Dylan se tiše zasmál, obešel mě a nonšalantně seběhl zbytek schodů. Strnule jsem ho sledovala. Nejspíš za okamžik řekne ostatním, že Hailie číhá ve skrytu a poslouchá cizí rozhovory. To se jim dozajista líbit nebude, a já přece chtěla zanechat co nejlepší první dojem, proto jsem se co nejrychleji vydala za ním a byla odhodlaná se hájit.

„Nikdo z vás si nedává pozor. Nechcete rovnou zasvětit naši novou sestřičku do těch svých tajností?“ zvolal Dylan a usadil se na obří rohový gauč v obýváku, z něhož ke mně doléhaly útržky rozhovoru, který jsem si vyposlechla. Ihned po jeho příchodu hovor ustal.

Zastavila jsem se na prahu. V tak velikém domě bych čekala, že i obývací bude monumentální, ale místnost byla kupodivu útulná. Součástí sedací soupravy byla kromě rohového gauče ještě malá pohovka na straně a křeslo. Uprostřed místnosti stál nízký kávový stolek, na který si Dylan před chvilkou položil nohy. Mezi gaučem a křeslem se tyčil moderní štíhlý krb, v němž si vesele poskakoval elektrický plamínek. Okna byla obrovská a těžké šedivé závěsy tu zjevně byly jen na ozdobu. I když totiž venku už byla neprostupná tma, nikdo je nezatáhl.

Nicméně to, co na sebe poutalo největší pozornost, byl veliký televizor. Visel na zdi zasazený v silném vyřezávaném zlatém rámu jako nějaké umělecké dílo. Na obrazovce se právě objevilo logo PlayStation, protože Dylan předtím vyhrabal zapadlý ovladač mezi polštáři a spustil zařízení.

Můj pohled se přenesl na tři lidi, kteří stáli vedle krbu. Ještě jsem si je ani pořádně neprohlédla a už jsem viděla, že to najisto jsou mí zbývající bratři. V jejich způsobech zkrátka bylo něco, čeho jsem si už dříve všimla u Willa a Dylana.

Momentálně ovšem všichni zpracovávali to, co řekl poslední příchozí. Dva z nich byli téměř stejní mladší kluci. Sice už jsem věděla, že mí nejmladší bratři byli dvojčata, ale nevím, proč jsem nečekala, že si budou vzájemně až tak podobní. Přitom oba měli krátké, husté a lehce rozčuchané tmavé vlasy, ostře řezané brady, silné řasy a světlé oči. Přestože nebyli oblečení stejně, jejich způsob oblékání spojoval podobný uvolněný styl. S úlevou jsem zjistila, že jeden z nich má v obočí drobný černý piercing. Rozhodla jsem se zapamatovat si ho jako charakteristický znak, který mi pomůže je od sebe odlišovat.

Třetí hovořící byl nejstarší z přítomných. Stál ke mně zády, ale když si vyslechl Dylanova slova, otočil se a zaryl do mě pohled svých blankytně modrých očí, že jsem hned začala litovat toho, že jsem ze své ložnice vůbec vylezla.

Měl tmavé vlasy úhledně sčesané dozadu a na sobě klasickou černou košili a kalhoty téže barvy. Byl vysoký a dobře stavěný, což evidentně patřilo k typickým rysům všech bratrů Monetových. Vyzařovala z něj přirozená elegance a ušlechtilost.

Za chvíli už jsem byla hlavní atrakcí pro všechny shromážděné. Zavládlo ticho, v němž se ozývaly jen příblblé zvuky intra Dylanovy videohry. Panebože, jak mi bylo mi trapně! Měla jsem zůstat v posteli až do rána. Pod tíhou všech těch pohledů, které mě provrtávaly od

hlavy až k patě, jsem se skoro přimáčkla ke zdi. Nedokázala jsem se zbavit dojmu, že jsem tu vetřelcem.

Tak jo, Hailie, nastal čas, abys něco řekla.

„Já nic neslyšela, vážně.“ Odkáslala jsem si. „Na schodech jsem se zastavila proto, že jsem vás nechtěla vyrušit...“

Hleděla jsem především na nejstaršího bratra. On tu měl hlavní slovo a právě jeho jsem chtěla nejvíc přesvědčit o své nevině, a proto se mi ulevilo, když pak pokýval hlavou.

„V pořádku, Hailie,“ odpověděl mi. Jeho hlas byl ovšem klidný a chladný, přičemž zněl o trochu mírněji, než když diskutoval s dvojčaty. „Čekal jsem, až sejdeš dolů. Chtěl bych si s tebou promluvit.“

Došlo mi, že to nejspíš bude Vincent, můj zákonný zástupce. Když pronesl poslední slova, pohlédl k Dylanovi. Zvuky jeho hry byly čím dál hlučnější a nesnesitelnější. Nic mu na to ale neřekl a místo toho přistoupil ke mně. Posunkem mi naznačil, abych šla před ním. Byla jsem celá ztuhlá, ale snažila jsem se předstírat, že je všechno v pohodě, proto jsem se bez protestů nechala nasměrovat do dalších dveří.

Až po chvíli mi došlo, že mi vlastně ani nepředstavil dvojčata, ale i ze svých omezených znalostí o své nové rodině jsem vyvodila, že to museli být Shane a Tony. Jen jsem nevěděla, který z nich je který.

Vincent mě zavedl do knihovny, o níž už se mi předtím stručně zmínil Will. Byla zařízena celkem vkusně: Teplé tóny dřeva se tu mísily se šedivou a pastelově zelenou. Stěny zde prakticky nebyly, protože (nepočítajíc okna, malý sekretář a piano vmáčknuté v koutě) veškerý jejich povrch zabíraly vysoké skříně s policemi plnými knih. Líbilo se mi, že jich je tu tolik. Byla to jediná věc, která mě zde uklidňovala. Byla jsem zvědavá, jestli někdo z těch kluků přečetl aspoň pár z nich. Třeba ten povedený Dylan.

Posadil se do křesla a elegantním gestem mi pokynul, ať si sednu na gauč. V tu chvíli jsem si poprvé všimla velkého prstenu, který nosil na prostředníčku pravé ruky.

„Je mi líto, že tví nejbližší zahynuli,“ promluvil na mě Vincent, když jsem se posadila. Jeho hlas byl zbaven veškerých emocí. Posmutněla jsem a snažila se nemyslet na to, že odtěd bude jedním z mých nejbližších tenhle ledově chladný člověk. „Jakožto tvůj nejstarší bratr jsem se stal tvým zákonným zástupcem. To už ti řekli, že?“

Pokývala jsem hlavou.

„Tak dobře. Jak se cítíš?“

Ta otázka mě překvapila a snad by mě jeho starostlivost i dojala, kdyby tu větu nepronesl úplně stejně bezbarvým tónem. Namísto odpovědi jsem tedy jen pokrčila rameny a nevýrazně zamumlala:

„V pořádku.“

Vincent se v křesle zaklonil a já si pomyslela, že podobná atmosféra patrně vládne i na upjatých pracovních pohovorech. Sice jsem se nikdy o zaměstnání neucházela, ale slyšela jsem, že to není nic příjemného.

„Uvědomuju si, že situace, ve které ses ocitla, pro tebe není jednoduchá. Obávám se, že ti ji nebudu moc příliš usnadnit,“ oznámil mi a záhy nato dodal: „Udělám, co bude v mých silách, pochopitelně, ale čeká tě spousta změn, na které bych tě měl připravit.“

Cože? Ještě něco dalšího? Napjatě jsem ho poslouchala. Vůbec jsem netušila, co čekat. Hlavou mi prolétlo tisíc myšlenek. Možná se mě chystá zavřít v mém novém pokoji jako Lociku? Anebo přinutit, abych uklízela a vařila jako Popelka? Jen tak mimoděk jsem pohlédla na jeho nablýskané boty. Určitě mu je někdo leští. Nevěřím totiž, že by to dělal sám.

„Zprvč bych tě rád seznámil s obecnými pravidly, jak funguje tenhle dům. V naší rodině si velice zakládáme na soukromí a bezpečí.“ Na chvíli se odmlčel, aby zdůraznil, že on sám dbá na tyhle dvě věci nejvíc. „V první řadě bych ti chtěl říct, že celý areál je oplocený. Náš dům je monitorovaný čtyřiařdvacet hodin denně sedm dní v týdnu. V noci ho navíc hlídají i psi. Je důležité, abys měla na

paměti, že nesmíš chodit ven, aniž bys to předtím sdělila někomu z nás. Teda ne že bych měl podezření, že by tě něco takového vůbec mohlo napadnout.“

Opět se odmlčel a pozorně se mi zahleděl do očí. Já se snažila tvářit nanejvýš neutrálně, co to jen šlo. Když se zmínil o zvířatech, zprvu jsem se zaradovala, ale záhy mi došlo, že psi, o nichž Vincent mluvil, nejspíš nebudou žádní chundelatí shih-tzuové.

„Původně jsem ti chtěl zařídit individuální výuku tady, doma...“

Aha, takže přece jenom Locika.

„... ale nakonec jsem se rozhodl, že tě přihlásím do školy. Je to soukromé gymnázium na velice vysoké úrovni.“ Propletl si prsty a nachýlil hlavu, jako by se narychlo pokoušel vyhodnotit, jestli tu úroveň vůbec zvládnu. „Tvé dosavadní akademické výsledky ve škole jsou dostatečně kvalitní, očekávám tedy, že nebudeš mít problém, abys případnou zameškanou látku rychle dohnala. Pokud by se ukázalo, že je tomu jinak, musíš mi to neprodleně sdělit. Najal bych ti privátního učitele, který ti pomůže s doučováním.“

mlčela jsem a snažila se zapamatovat všechno, co mi právě pověděl tím svým monotónním hlasem, jehož ocelový zvuk mě nutil být v neustálém pozoru.

„Do stejné školy chodí i Dylan, Shane a Tony. Výuku mají v jiné části budovy, ale určitě se budete potkávat o pauze na oběd. Postarají se taky o to, aby tě každý den dopravili do školy a pak zpátky domů, samozřejmě pokud se nedomluvíme jinak. Je ti zatím všechno jasné?“

Pokývala jsem hlavou a smířila se s myšlenkou, že budu muset každý den dojíždět do školy.

„Nebudu po tobě chtít nemožné, Hailie. Podstatná věc ale je, aby sis uvědomila, že pohrdám hloupostí a nerozvážností. Upřímně věřím, že jsi inteligentní nejen na papíře. Spoléhám na to, že se budeš držet dál od malérů.“ Vincent zlehka sklonil hlavu dopředu a sraštil čelo. „Krom toho mám zato, že ti tu nemusím připomínat

samozřejmé zákazy, jako třeba to, že tu netolerujeme žádné návykové látky. Nebo ti to snad mám připomenout, Hailie?“

Zatímco čekal na mou odpověď, jeho pohled byl ještě pronikavější, a já bezděky polkla slinu.

„Ne,“ zašeptala jsem.

„Tak dobře.“ Opět se na křesle narovnal. „Jistě se mnou budeš souhlasit, že je rozumné, aby se ve věku čtrnácti let držel tvůj společenský život v odpovídajícím mezích. Nebudu ti bezdůvodně zakazovat, aby sis o víkendu vyrazila s kamarádkou do kina, na druhou stranu si nemyslím, že už bys měla věk na schůzky s opačným pohlavím. Věřím, že pochopíš, o co mi jde. Proto bych byl rád, abys pokaždé, když budeš plánovat nějakou takovou aktivitu, někoho z nás informovala o tom, kam jdeš, kdy a s kým tam budeš. Nejedná se mi o to, že bych tě chtěl kontrolovat, ale o tvou bezpečnost.“

Začala mě z toho všeho bolet hlava. Způsob, jakým se vyjadřoval, působil opravdu tísnivě. Zcela jsem kvůli tomu upustila od toho, abych mu nahlas namítla, že už mi je skoro patnáct.

„Jelikož každý máme trochu jiný denní program, jen málokdy se nám povede sejít se společně u jídla. Nic si z toho nedělej a jez pravidelně snídani a večeři. Přichystá ti je naše hospodyně. Pokud je mi známo, netrpíš žádnou alergií, ale můžeš jí sdělit, co máš a nemáš ráda. Samozřejmě v nějaké rozumné míře. Pokud bys potřebovala nějaký konkrétní produkt, a mám teď na mysli potraviny nebo hygienické potřeby, napiš to na seznam, který visí v kuchyni na dveřích lednice. Eugenie to průběžně obstarává.“

Kývla jsem hlavou.

„Velký pozor by sis měla dát na sociální sítě. Byl bych rád, aby sis důkladně promyslela svoje nastavení soukromí, ale taky to, co tam zveřejňuješ. Vůbec nejlepší by bylo, kdybys to nejdřív probrala s někým z nás.“

„Mám jenom Bookstagram,“ oznámila jsem mu a odkašlala si.

Vincent chtěl mluvit dál, ale když uslyšel, čím jsem ho přerušila, zvedl obočí.

„Prosím?“

„To je taková sociální síť, kam dávám recenze přečtených knížek. Je to takový hobby spojený s četbou. Mám tam vcelku dost sledujících. Doporučuju jim tam nejlepší, aspoň z mého hlediska, příběhy,“ vysvětlila jsem mu trpělivě a věcně, protože mi hodně záleželo na tom, aby mě správně pochopil.

Můj nový zákonný zástupce si mě vyslechl a jeho kamenným výrazem problesklo něco, co si člověk mohl vykládat jako úsměv, i když bych se v tomto ohledu nerada ukvapila. Každopádně pokýval hlavou a řekl:

„V pořádku.“

Oukej. Když je to v pořádku, tak je to v pořádku.

„Věřím, že už jsi dost velká na to, abys věděla, co je pro tebe dobré, proto se nechystám zasahovat ti do života ve všech jeho oblastech, dokud nevyvstane taková potřeba. Můžu ti jen doporučit, abys chodila spát v rozumnou hodinu. Je důležité, abys přes den byla odpočatá. Nenechávej si učení ani úkoly na poslední chvíli, v téhle škole ti to neprojde. A já počítám, že škola pro tebe bude prioritou.“

Vincentův mobilní telefon zavibroval a pohltil na chvíli jeho pozornost. Brzy ji však nasměroval zpátky ke mně a přešel k dalšímu tématu.

„Kvůli povaze své práce bývám často nedostupný, měj tedy na paměti, že na tvoji aklimatizaci v nových poměrech budou dohlížet i ostatní bratři. Z právního hlediska jsi samozřejmě svěřená do péče mně a byl bych rád, kdybys závažnější věci řešila se mnou, ale v případě potřeby za tebe budou zodpovídat i ostatní,“ vyložil mi, a když viděl, jak se na to tvářím, tak dodal: „Uvědomuju si, že dvojčata jsou jen o dva roky starší než ty, nicméně sama ještě uvidíš, že ti můžou být nápomocní.“

Oficiální tón Vincentovy mluvy mě stresoval sám o sobě, ale opět jsem s ním beze všeho souhlasila a pokývala hlavou. V zásadě jsem víc pochybovala o potenciální vstřícnosti Dylana než dvojčat, ale nehodlala jsem to s ním rozebírat.

„Nerad bych na tebe působil nějak nevlídně,“ pokračoval a já bych se za jiných okolností nejspíš ironicky rozesmála, „takže ti to řeknu jen jednou. Nestrpím nedostatečnou úctu a vážně nemám rád, když mi někdo lže. Měj to prosím na paměti.“

Chvilku jsem měla nutkání odpovědět mu něco ve stylu „Provedu, pane“. Brácha nebrácha, pro mě to byl cizí chlap, který mi diktoval své podmínky, zatímco já na to nemohla nic moc namítnout. Vincent nepůsobil jako někdo, kdo by byl ochoten přistupovat na kompromisy. Ne že by se jeho pravidla nějak výrazně lišila od toho, co jsem znala z domova. Jen mi je maminka zkrátka nikdy nepřednesla takto tísnivým způsobem.

„Vím, že Will už ti to říkal, ale myslím, že bude dobré to ještě jednou připomenout. Nepotuluj se prosím po pracovní části domu, aniž bys k tomu měla vážný důvod. Pokud budeš něco potřebovat a zrovna nikdo nebude při ruce, nejlíp uděláš, když zavoláš.“ Když to dořekl, vytáhl z kapsy svých elegantních kalhot papírek přeložený napůl, naklonil se ke mně a podal mi ho. Na lístku bylo úhledným písmem zaznamenáno pět telefonních čísel opatřených iniciály mých bratrů. „Ulož si je do mobilu.“

„Oukej,“ zamumlala jsem a schovala jsem kartičku do kapsy od tepláků. Opět jsem se zadívala na ten jeho prsten a rázem si uvědomila, jak propastný rozdíl byl mezi Vincentovým oděvem a tím, co jsem měla na sobě já. On působil, jako by si odběhl z obchodního jednání, zatímco já byla zralá nanejvýš na chundelatou deku a sledování nějaké nepřiliš náročné rodinné komedie.

Nakonec přišel okamžik, na který jsem tolik čekala, a náš náročný rozhovor se chýlil k závěru. Vincent mě vybídl, ať se ho ptám na

všechno, co mě napadne. Nejasností tam zůstalo poměrně dost, ale byly to záležitosti, které jsem si nevybavila na počkání, navíc jsem se smířila s tím, že jejich vyjasnění bude vyžadovat značnou trpělivost.

Byla tu však ještě jedna věc, na kterou jsem se ho musela optat už teď.

„My máme společného tátu, je to tak?“ otázala jsem se mírným hlasem. Nebylo pro mě snadné o něm mluvit. Vincent patrně očekával, že přijde řeč i na tohle téma, protože jen pokýval hlavou. „Co se s ním stalo?“

„Je mrtvý. Před čtyřmi lety zemřel při nehodě.“ Bratr na mě nepřestával hledět a zcela bez emocí mi sděloval tu tragickou zvěst.

Bez špetky ironie jsem si pomyslela, že těch nehod máme v rodině nějak moc.

Hořce jsem polkla a chápavě pokývala hlavou. Chtěla jsem ještě něco dodat, ale nic mě nenapadlo, navíc se mi sevřelo hrdlo a usoudila jsem, že nemá smysl rozebírat tu další smrt dalšího z rodičů, zvlášť když si tenhle ani nevšiml, že kromě synů má ještě dceru.

„To je všechno?“

„Asi jo.“

Bratr se zvolna zvedl a uhladil si svou už tak hladkou košili. Já jako na povel vstala taky a schovala si ruce do rukávů mikiny. Čekala jsem na signál, že náš rozhovor je u konce. Zdálo se mi to jako nutné s ohledem na to, jak formálně k němu Vincent přistupoval.

„Pokud by tě ještě cokoli trápilo, vždýcky se na mě můžeš obrátit. Nemělo by smysl, aby sis zaměstnávala hlavu nějakýma smyšlenkami, co sis vycucala z prstu.“

„Budu si to pamatovat.“

„Tak dobře,“ ukončil rozhovor, ukázal na knihovni police kolem nás a řekl: „Když už jsme tady, co kdyby sis tu našla něco, co zrecenzuješ na tom svém profilu?“

„Určitě se tady porozhlídnu.“

Nemohla jsem se dočkat, až se sem jednoho dne, snad dokonce už zítra, vkradu a prozkoumám to tu, aniž by při tom nade mnou bděl Vincent.

To byl konec mého prvního a jistě ne posledního rozhovoru s nejstarším bratrem. Když jsme vyšli z knihovny, pozval mě do kuchyně na večeři. Předestřel, že časově je to dnes naneštěstí hodně napjaté, takže se nepodaří, abychom se u stolu setkali všichni, ale přislíbil, že následující den už určitě povečeříme v kompletní sestavě.

Ten večer s námi jedla jen dvojčata. Z přítomné trojice bratrů se jako nejvstřícnější ukázal Shane, který se se mnou snažil rozprávět, abych se necítila tak nesvá. Byl to ten s maličkým černým kroužkem v obočí. Seděl proti mně, čpal se bramborovou kaší a pak na mě promlouval s plnou pusou, takže jsem mu stěží rozuměla. Jeho americký přízvuk mi to příliš neusnadňoval, ale konejšila jsem se tím, že zvyknout si na to je jistě jen otázka času a současně můj nejmenší problém tady. Považovala jsem si Shanových snah, protože třeba takový Tony, který seděl vedle něj, celou dobu mlčel a upřeně hleděl do svého talíře.

Poslala jsem mu několik letmých a nesmělých pohledů, díky čemuž jsem si všimla, že zaprvé měl (podobně jako Shane) velice dlouhé řasy. Byly dokonce tak dlouhé, až by člověk mohl nabrat podezření, že jsou umělé, nicméně ten kluk, ač bylo vidět, že o sebe pečuje, rozhodně nevypadal jako někdo, kdo by si liboval v podobných kosmetických zákrocích. Druhou věc jsem objevila, když se chopil vidličky a vyhrnul si rukávy své černé mikiny. Na levačce měl od zápěstí výš impozantní tetování, které se nejspíš táhlo až ke krku, protože jeho kousíček vykukoval za límcem. Neměla jsem odvahu provrtávat ho pohledem příliš dlouho, protože Tony působil sympaticky a já bych nerada, aby mě přistihl při tom, že na něj civím. Stačila jsem si jen všimnout jakýchsi podivných abstraktních ornamentů a kusu dračího ocasu, takového toho s ostny a šupinami, což mě jen utvrzovalo v přesvědčení, že ten kluk má na paži nefalšované umělecké dílo.

On a Vincent příliš nemluvili, a na mě už vůbec ne, Shane mě proto mile překvapil. Trochu mi vyprávěl o škole, do níž záhy nastoupím. Dvojčata tam chodila do předposledního ročníku a Dylan do posledního.

„Učitelé jsou trochu otravný, ale to je asi všude, nicméně Vince do té školy sype spoustu prachů, tak to tam asi máme mírnější.“ Šprýmařsky na mě pomrkl a z mé pusy poprvé po mnoha dnech zaznělo něco, co se podobalo zachechtání.

„Neříkej jí takový věci,“ napomenul ho Vincent a jeho lehce stažené obočí naznačovalo, že ho to trochu rozčílilo.

Tony se nakrátko zasmál a Shane nehleděl na bratrovu poznámku a mrknul na mě ještě jednou. Tentokrát už jsem se ale bála zareagovat, a tak jsem sklopila zrak a zacpala si pusou dalším soustem jídla, kterého mi opět nandali až moc.

Nedokázala jsem se uvolnit po tom rozhovoru s Vincentem. Vystresovala mě ta jeho pravidla i to, jak suše mi o nich referoval. Povšimla jsem si, že podobně promlouval i ke klukům, takže to byl patrně jeho styl, což mě ovšem příliš neutěšilo. Vidina, že na tomhle člověku budu závislá po několik nadcházejících let svého života, mě trochu skličovala.

Hned po jídle dvojčata zmizela a Vincent mi ještě vysvětloval různé podrobnosti, jako byla pracovní doba hospodyně a další drobnosti, na které předtím zapomněl anebo byly zkrátka příliš nevýznamné na to, aby je zmiňoval. Když skončil, vyšli jsme spolu po schodech nahoru a tam se rozdělili. Já se odebrala do své nové královské ložnice, a když jsem se za ním naposledy ohlédla, stihla jsem jen zaznamenat, jak jeho postava mizí v chodbě směřující do pracovní části domu.

„TY, TY, TY“

BRZY JSEM ZJISTILA, ŽE rezidence Monetových připomínala minové pole. Většinu času tu vládlo relativní ticho, trochu zlověstné, protože na každém kroku cíhalo nebezpečí v podobě možného setkání s některým bratrem. Snažila jsem se jim vyhýbat, obzvláště těm, kteří ve mně nebudili žádné velké sympatie. Když se mi další den poštěstilo přemístit se z mého pokoje do kuchyně, aniž bych na někoho z nich narazila, ulevilo se mi.

Nejprve jsem se ovšem probírala už kolem čtvrté ráno, čímž se mi připomněl jet lag. Můj organismus sice ještě nebyl plně odpočatý, ale usnout už se mi nepodařilo, a tak jsem ležela v peřinách a sledovala, jak je v mé nové krásné ložnici stále víc a víc světla. Pak jsem si vyhrabala zpod polštáře telefon, který jsem nechala připojený k nabíječce. Abych se k němu dostala, musela jsem se doplazit až na kraj matrace, což pro mě bylo k neuvěření. Asi ještě nikdy jsem nespala v tak obří posteli.

Zhruba až do sedmi jsem vyřizovala resty na svém bookstagramovém profilu. Přidala jsem tam několik knížek do seznamu těch, které se chystám číst, a odepsala na několik komentářů. Potom jsem s povzdechem rozklikla několik soukromých zpráv, které jsem předtím z jakéhosi důvodu ignorovala.

Jedna z nich byla od tety Marie, což byla ve skutečnosti cizí paní, sestra mé babičky, kterou jsem znala jen jménem. Žila v Irsku společně se svou rodinou, s níž jsme se ovšem nikdy nestýkali. Bylo mi zřejmé, že ji příliš nelákalo vzít si mě k sobě, byla koneckonců už dost stará a trochu zapšklá, navíc mě její děti a děti jejích dětí v podstatě neznaly. Byla to jediná osoba z té příbuzenské větve, která vynaložila úsilí a přijela na pohřeb, a když se dozvěděla, že

už mám nového zákonného zástupce a ona si tedy nemusí vymýšlet žádné výmluvy, proč se o mě nemůže postarat, i když by přece tolik chtěla, úlevný pocit jí z obličeje vysloveně čísel. Na její nemastnou zdvořilostní zprávu jsem odpověděla podobně lakonicky a podívala se, co dalšího jsem dostala.

Druhá zpráva byla trochu obsírnější. Není divu, poslala mi ji totiž Roxane, kamarádka z dětství. Je to smutný příběh, protože kdysi jsme jedna bez druhé nemohly vydržet, ale později se odstěhovala s rodiči do rodného Řecka, což bylo pro naše kamarádství dost neblahé. Navzdory veškerému úsilí se nám nedařilo udržovat ho v původní podobě. Bylo mi však jasné, že i když naše přátelství pohaslo, stále se můžu spolehnout na Roxaninu podporu, obzvlášť v okamžicích pro mě tak tragických.

Poslední nepřečtenou esemesku mi poslala jedna spolužačka, s níž mě nespojovalo nic víc než povrchní kamarádění. Nedokázala jsem se zbavit dojmu, že tu zprávu nařukala v kroužku senzacechtivců, kterých v mé někdejší škole nebylo zrovna málo, proto jsem jí odeslala stejnou, jen mírně pozměněnou zprávu jako tetě, a s povzdechem odložila mobil.

A to bylo všechno. S těžkým srdcem jsem se vyhrabala z postele a pokoušela se psychicky nastavit na uvítání dalšího dne plného nových obtíží a příšerných bratrů. Důkladně jsem se osprchovala, pěkně se oblékla a učesala, ustlala si postel, otevřela okno, abych vyvětrala, a vybalila si své kufry. Můj majetek zabral pouze nepatrnou část prostor šatny.

Strávila jsem dobrou půlhodinu zíráním na malé zlaté náušnice ve tvaru srdíček, které si ležely v elegantní krabičce na bílém sametovém polštářku. Byl to dárek od maminky, který měl dříve jen určitou hodnotu, ta se však nyní stala nevyčísitelnou. Dovolila jsem si chvilku dojetí, ale když jsem se zase posbírala, nešlo už dál otálet. Musela jsem v sobě najít odvahu a opustit svůj pokojík.

Ten den ráno jsem se seznámila s Eugenií, o níž mi vyprávěl Vincent. Potichoučku si broukala mně neznámé melodie a za doprovodu pracující myčky utírala stoly a linku.

„Dobré ráno,“ pozdravila jsem ji zdvořile a bezděčně si mnula jednou rukou loket té druhé.

Hospodyně znehybněla a pak se náhle otočila. Když mě uviděla, oči se jí bezmála rozzářily. Krátké, jakkoli bujné kudrnaté vlasy měla sepjaté barevnou gumičkou, vlivem čehož měla na hlavě cosi, co připomínalo stoh slámy, ale tu nehezkou myšlenku jsem zahнала, protože si mě ihned získala svým mimořádně sympatickým širokým úsměvem, kterým odhalovala celou horní řadu zubů. Eugenie byla starší dáma se zralou mastnou pletí. Nejnápadnější byly její vrásky, které se jí dělaly na čele i při sebemenší změně výrazu obličeje. Oblečená byla do hodně volné bílé košile bez límečku, šedých tepláků a na nohou měla legrační bílé pantofle.

Její vzezření mě dost zaujalo, protože bych v tak elegantním domě očekávala, že i hospodyně bude oblečená formálněji. Měla jsem radost, že tomu tak není, protože z Eugenie tak vyzařovala aura obyčejnosti, díky čemuž jsem cítila, že už od začátku nás něco spojuje. Další formálnosti, pravidla a luxus už jsem tu nepotřebovala. Chtěla jsem jen trochu normálnosti, a Eugenie vypadala jako někdo, kdo by se klidně mohl přátelit s mojí babičkou.

Začala mi ihned lichotit spoustou komplimentů a vychvalovala mé dlouhé vlasy i, jak to sama pojmenovala, roztomilý kukuč. Vmžiku odhodila hadr stranou a dušovala se, že mi může přichystat k snídani, co si jen budu přát. Neměla jsem na nic chuť, ale nakonec jsem nesměle souhlasila s tím, že mi udělá americké palačinky.

Eugenie se po kuchyni pohybovala nesmírně obratně a já začala mít podezření, že se tu vyzná líp než kdokoli z kluků, kteří tu bydlí. Seděla jsem u stolu, sledovala její počínání a několikrát jsem jí nabídla, že pomůžu, nemám totiž ve zvyku jen tak nečinně přihlížet, zatímco

mě někdo obskakuje. Nicméně Eugenie mi řekla, ať sedím a nedělám si s ničím starosti. Mimoto se snažila zapříst se mnou hovor. Zprvu se mě ptala na to, co ráda jím, a co naopak nemusím, a posléze se mě vyptávala na můj život a zvyklosti v Británii. Krom toho se mi hrdě pochlubila s tím, že její dcera pojedje v příštím semestru na studijní pobyt do Newcastlu. Nikdy jsem v tom městě nebyla, takže pro mě nebylo snadné na to nějak smysluplně reagovat, ale už jen při pouhé zmínce o městě v mé rodné zemi jsem se usmála.

„Prej tam je složitej přízvuk,“ prohlásila Eugenie, která sama mluvila hezkou angličtinou, i když bylo slyšet silně zdůrazňované „r“, což svědčilo o tom, že je původem cizinka. „Ale já jí říkám, že je to jedinečně dobře, jen ať se učí. Učení nikdy není dost.“ Palačinky dělala téměř automaticky a usmívala se, jak tak přemýšlela. „Moje dcera je chytrá holka, víš, a když mluví, tak zní jako pravá Američanka.“

Lehce jsem se pousmála.

„Určitě to zvládne.“

„No jasně, že zvládne.“ Eugenie mávla rukou a pak se ke mně naklonila. „Furt jí říkám, že dostala příležitost, kterou nesmí promarnit. Když jsem totiž byla mladá já, studovat jen tak nešlo, to přesahovalo mé možnosti. Nikdo mi tenkrát nenabídl, že mi zaplatí školný,“ povzdechla si. „Máme obrovský štěstí, že pan Vincent je na nás takovej hodnej. Na začátku jsem si myslela, že se od svého otce, pana Camdena, hodně liší, protože je vždycky takovej vážnej a soustředěnej, přinejmenším tak působí. Ale ukazuje se, že i on má zlatý srdíčko, ať si říká každej, co chce.“

Když jsem zaslechla jméno svého otce, bezmála se mi sevřely vnitřnosti. Poprvé v mé přítomnosti o něm někdo mluvil s takovou lehkostí. Dokonce i moje maminka přecházela na jiné téma vždycky, když jsem na něj přivedla řeč. Eugenie prostě nenapadlo, že vzpomínat na něj v mé přítomnosti je dost netaktní, a já se snažila, seč jsem mohla, aby na mně nebylo poznat, jak moc mě to zasáhlo. Mé

herectví, jakkoli mizerné, zdá se nezklamalo, protože hospodyně pokračovala ve svém monologu, zatímco já místo abych přikyvovala, nechala jsem se unášet vlastními myšlenkami.

Camden Monet, člověk, který tu kdysi bydlel, spal v jedné z mnoha ložnic, jídal v téhle kuchyni a Eugenie mu možná vařila kávu a dávala mu hrnek na stejný stůl, o nějž jsem nyní měla opřené lokty já. Prý měl zlatý srdíčko, tohle o něm řekla. Stejně jako jsem si nechtěla zaměstnávat mysl jeho osobou, tak jsem ani nedovedla ignorovat otázky, které se mi v téže mysli bez ustání rodily. Jaký byl, jak vypadal, a především proč se ke mně nechtěl znát.

Uložila jsem si do paměti, že Eugenie pro mě může být cenným zdrojem informací o něm, zvláště když byla zjevně povídavá a klábosila občas i trochu bezmyšlenkovitě. Nechtěla jsem se jí ovšem ptát na nic, co se jeho týkalo, kvůli obyčejné opatrnosti. Vždyť by to mohl slyšet nebo se o tom dozvědět některý z bratrů. Má zvědavost si bude muset počkat.

Zakrátko přistál na stůl přede mnou talíř nadýchaných a dozlatova usmažených palačinek vyskládaných na kupičku, politých javorovým sirupem a posypaných lesním ovocem. Přesně o takových palačinkách jsem snila od té doby, co jsem je před pár lety zahlédla v nějaké americké pohádce, ale mojí babičce, ač to byla znamenitá kuchařka, vždycky vyšly moc placaté. Eugenie mi popřála dobrou chuť a zmizela, aby se postarala o prádlo, a já se s ní rozloučila úsměvem. Byla jsem šťastná, že v tom velkém domě plném mužů se bude pohybovat aspoň jedna další žena.

Porce pro mě byla příliš velká, takže jsem s ní zápasila skoro hodinu. Když jsem dojedla, umyla jsem po sobě nádobí, protože jsem zapomněla, že tu je myčka. Pak jsem se postavila doprostřed kuchyně a nejistě přemýšlela, co dál. Neměla jsem vůbec nic na práci a v tomhle cizím prostředí jsem to bolestně prožívala. Úplnou náhodou spočinul můj pohled na velkém okně, jímž do kuchyně